

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE ASHES
& THE STAR-CURSED
KING

A HAMVAK
ÉS AZ ELÁTKOZOTT
KIRÁLY

CARISSA BROADBENT

Dream
válogatás

♣ SZERETETET ÉS SZERELMET IS FEL KELL ÁLDOZNI A HATALOMÉRT.

A Kejarin minden darabokra tört, amit Oraya valaha igaznak gondolt. Fogollyá vált a saját birodalmában, az egyetlen lényt gyászolja, aki számára a családot jelentette, és szerelme árulását követően már azt sem tudja, mit gondoljon saját érzéseiről. Csak egy dologban biztos: nem bízhat többé senkiben, a legkevésbé Raihnben.

Raihnért, az Átváltozott királyért még saját nemesei sem rajonganak. A Vér Háza pedig a birodalmába vájja karmait, és azzal fenyeget, hogy belülről tépi azt darabokra.

Amikor Raihn titkos szövetséget ajánl Orayának, a lány számára az alku elfogadása tűnik az egyetlen lehetőségnek, amellyel visszaszerezheti trónját – és bosszút állhat szerelme árulásáért. Ehhez azonban olyan pusztító ősi erő birtokába kell jutnia, amelyhez apja legnagyobb titkain keresztül vezet az út.

Ellenség közelít minden oldalról, és semmi sem az, aminek látszik. Oraya, miközben lassanként megfejtí múltja titkait és szembenéz a jövőjével, kénytelen választani a hatalom megszerzésének véres valósága és azon pusztító szerelem között, amely a vesztét okozhatja.

CARISSA BROADBENT

nagyjából kilencéves kora óta újabb és egyre komorabb mesékkel állt elő. Azóta a történetei kevésbé nyomasztóak lettek, és szerencsére sokkal olvashatóbbak is. Most már vagány nőekkel és rengeteg romantikával teli fantasyregényeket ír. Férjével, kisfiával, valamint egy állandóan szkeptikus macskával él Rhode Islanden.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.carissabroadbentbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A szerző reális és lebilincselő módon ábrázolja a feszültséget Raihn és Oraya között, akik riválisokként, sértett szerelmesekként, és egyben társuralkodókként próbálnak lavírozni különböző szerepeik között. Igazán harapnivaló csemege.”

Publishers Weekly

„Veszély, intrika és pokoli sok vér várja az olvasót Carissa Broadbent lebilincselő fantasyregényének lapjain.”

Bookpage

„A vámpírrománcok szerelmesei az utolsó cseppig ki fogják élvezni ezt a sorozatot.”

POPSUGAR

„A sötét romantika rajongói biztosan nem akarják majd kihagyni a Nyaxia koronái-sorozat legújabb részét.”

Amazon

„A feszültséggel teli akció mellett a románc is tökéletes. Imádom Raihn és Oraya kapcsolatát, és most lehetőséget kapnak egy második esélyre. Végre megértik és elfogadják egymást minden gyengeségükkel és titkukkal együtt. De a szerelmükért óriási kockázatot kell vállalniuk.”

Bookstacked

Dream
válogatás

CARISSA BROADBENT

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE ASHES
& THE STAR-CURSED
KING
A HAMVAK
ÉS AZ ELÁTKOZOTT
KIRÁLY

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET ORAYA

Minden áldott nap, mielőtt kinyitottam a szemem, azokban a homályos, ébrenlét és álom között ingadozó pillanatokban apám újra életben volt.

Nagy becsben tartottam ezeket a pillanatokot, amikor a rémálmaim már elhalványultak, de még nem váltották fel őket a valóság sötét árnyai. Megfordultam a selyemlepedőn, mélyen beszívtam az ismerős illatot – a rózsza, a tömjén, a kő és a por keverékét. Abban az ágyban feküdtem ismét, amelyben tizenöt éven át minden nap aludtam, abban a szobában, amely mindig is az enyém volt, a kastélyban, ahol nevelkedtem, és apám, Vincent, az Éjszülöttek királya még élt és virult.

Aztán kinyitottam a szemem, és rám tört a tiszta tudat elkerülhetetlen kíméletlensége: apám újra halottá vált.

Azok az álom és az ébrenlét közötti pillanatok voltak minden napom fénypontja.

A legrosszabb meg az, amikor lecsaptak rám az emlékek.

Mégis megérte. Aludtam, amikor csak tudtam, csak hogy visszaszerezem azokat az értékes másodperceket.

De nem állíthattam meg az időt. A halált sem lehet megállítani.

Megpróbáltam nem észrevenni, hogy ezek az ébredéskor megélt pillanatok egyre rövidebb ideig tartanak.

Ma reggel kinyitottam a szemem, és apám még mindig halott volt.

BUMM BUMM BUMM.

Bárki is kopogtatott az ajtón, olyan türelmetlenséggel tette, mint aki már hosszabb ideje kopogtat, mint szeretné.

Bárki is kopogott.

Tudtam, hogy ki kopogtat. Nem mozdultam.

Igazából *mozdulni sem tudtam*, mert a bánat minden egyes izmomat hatalmába kerítette. Összeszorítottam az állkapcsomat, szorosabban, még *szorosabban*, amíg el nem kezdett fájni, miközben reméltem, hogy beleroppannak a fogaim. Vadul szorongatni kezdtem a lepedőt. Éreztem a füst szagát – a Lidércfényt, a mágiámat, ami mindent felemésztett.

Elraboltak tőlem valami értékeset. Azokat a ködös pillanatokot, amikor minden olyan volt, mint azelőtt.

Úgy tértem magamhoz az álomból, hogy Vincent összetört testének képe még mindig ott kísértett az elmémben: ugyanolyan halott volt, a testét ugyanúgy megcsonkították, amíg aludtam, mint amikor felébredtem.

– Talpra, hercegnő! – A kiabálás olyan hangos volt, hogy még csukott ajtón keresztül is átdübörgött a szobán. – Ismerem a macskaszerű érzékeidet. Azt hiszed, nem tudom, hogy ébren vagy? Jobb lenne, ha beengednél, mert ha muszáj, betöröm az ajtót.

Gyűlöltem ezt a hangot.

Gyűlölöm ezt a hangot.

Kellett még tíz másodperc, hogy képes legyek ránézni.

Még öt...

BUMM.

BU...

Ledobtam magamról a takarókat, kiugrottam az ágyból, néhány hosszú lépéssel átszeltem a szobát, és feltéptem az ajtót.

– Ha még egyszer – lihegtem – ököllel vered azt a *kibaszott ajtót*...

A férjem rám mosolygott, és leeresztette felemelt öklét, amivel valóban újra rávágni készült a kibaszott ajtóra.

– Megint az az arc...

Gyűlöltem azt az arcot.

Gyűlöltem ezeket a szavakat.

És a legjobban azt gyűlöltem, hogy amikor most ki- mondta őket, hallottam az aggodalma rejtett árnyékát – a vigyora lekonyult, miközben tetőtől talpig végignézett rajtam, hogy gyorsan, de alaposan felmérjen. Tekintete megállt a kezemen, amit még mindig ökölbe szorítottam, és rájöttem, hogy az egyikben megperzselt selyemdarabot szorongatok.

Szerettem volna megfenyegetni vele, emlékeztetni, hogy vele is az történhet, ami a selyemmel, ha nem vigyáz. De az aggodalom az arcán, és mindaz, amit ettől éreztem, kioltotta a tüzet a gyomromban.

Szerettem a haragot. Kézzelfogható volt, és erős, és ettől magamat is annak éreztem.

De minden voltam, csak erős nem, amikor kénytelen voltam belátni, hogy Raihn – a férfi, aki hazudott nekem, bebörtönzött, megdöntötte a királyságomat, és megölte az apámat – valóban szeret.

Nem tudtam úgy ránézni Raihn arcára, hogy ne láttam volna rajta apám véréét.

Anélkül, hogy ne látnám, hogyan nézett rám azon az éjszakán, amit együtt töltöttünk az ágyban. Mintha én lettem volna a legértékesebb dolog a világon.

Túl sok érzélem. Kegyetlenül mélyre nyomtam őket magamban, még ha fizikailag úgy fáj is, mintha borotvapengéket nyeltem volna le. Könnyebb lett volna nem érezni semmit.

– Mi van? – kérdeztem. Elég gyenge kérdés volt, nem az a szóbeli arculcsapás, amivel szerettem volna meglepni.

Bárcsak ne vettem volna észre az enyhe csalódást Raihn arcán! Sőt, nem is csalódás, hanem aggodalom volt.

– Azért jöttem, hogy szóljak: öltözz fel – mondta. – Vendégeink vannak.

Vendégek?

A gyomrom felfordult a gondolatra – arra, hogy idegnek előtt álljak, és tűrjem, hogy úgy bámulnak, mint egy ketrecbe zárt állatot, miközben alig tudom egyben tartani magam.

Tudod, hogyan kell irányítani az érzelmeidet, kis kígyó, suttogta Vincent a fülembe. Ezt én tanítottam neked.

Összerezentem.

Raihn lehajtotta a fejét, két szemöldöke között elhelyült egy ránc.

– Mi a baj?

Bassza meg, de utáltam ezt. Minden alkalommal észrevette.

– Semmi.

Tudtam, hogy Raihn nem hisz nekem. Tudta, hogy tudom. Utáltam, hogy tudta, hogy tudom.

Ezt is mélyre tuszkoltam magamban, amíg az érzés újabb zsibbadt zümmögéssé nem vált a háttérben, amit újabb jégréteggel vontam be. Állandó erőfeszítést igényelt, hogy kordában tartsam őket, és hálás voltam már azért is, hogy erre az egyre képes vagyok koncentrálni.

Raihn várakozva bámult rám, de nem mondtam semmit.

– Mi van? – kérdezte most ő. – Nincs kérdés?

Megráztam a fejem.

– Semmi sértés? Semmi visszautasítás? Semmi vita?

Azt akarod, hogy vitatkozzam? – kérdeztem majdnem. De akkor látnom kellett volna azt a kis aggódó rándulást az arcán, és fel kellett volna ismernem, hogy *valóban* azt akarja, hogy vitatkozzam, és akkor nekem is engednem kellett volna a bonyolult érzelmeknek.

Szóval megint megráztam a fejem.

Megköszöri a torkát.

– Rendben. Nos, tessék. Ez a tiéd.

Volt nála egy csomag, tele selyemmel, amit most átnyújtott.

Nem kérdeztem semmit.

– Ez egy ruha – mondta.

– Rendben.

– A találkozóra.

Találkozó. Ez fontosnak hangzott.

Nem érdekel – emlékeztettem magam.

Várta, hogy feltegyek valami kérdést, de én nem tettem.

– Ez az egyetlen darab, amit fel tudtam hajtani, úgy-hogy el ne kezdj pampogni, ha nem tetszik.

Olyan szánalmasan átlátszó volt. Gyakorlatilag bottal bökdösött, hogy lássa, miként reagálok.

Kinyitottam a csomagot, és lenéztem a tartalmára: fekete selyemhalmot láttam.

A mellkasom megfeszült. Selyem, nem bőr. Azok után, ami történt, a gondolat, hogy bőrpáncélon kívül bármi másban sétáljak végig a kastélyon...

Mégis azt mondtam:

– Rendben van.

Azt akartam, hogy elmenjen.

De Raihn most már soha nem hagyott félbe egyetlen beszélgetést sem anélkül, hogy hosszan el nem időzött rajtam a tekintetével, mintha sok mondanivalója lenne, és mindez azzal fenyegetett, hogy az érzéseim felszínre törnek, mielőtt elhagyja a szobámat. Minden egyes kibaszott alkalommal.

– Mi van? – mordultam rá türelmetlenül.

Anyám, úgy éreztem, hogy egyesével szakadnak fel a varrataim.

– Öltözz fel – mondta végül nagy megkönnyebbülésemre. – Egy óra múlva visszajövök.

Amikor elment, becsuktam az ajtót, nekidőltem, és szaggatottan kifújtam a levegőt. Az utolsó néhány percben gyötrelmesen nehezemre esett egyben maradni. Nem tudtam, hogy leszek erre képes Raihn haverjai előtt. Hosszabb ideig. Kibaszott órákon át.

Nem leszek rá képes.

De, az leszel, suttogeta Vincent a fülembé. Mutasd meg nekik, milyen erős vagy!

Becsuktam a szemem. Bele akartam hajolni ebbe a hangba.

De elhalványult, mint mindig, és apám ismét halott volt. Felvettem azt a hülye ruhát.

RAIHN IDEGES VOLT.

Bárcsak ne olvastam volna ilyen könnyen benne! Úgy tűnt, senki más nem látja. Miért is látnák? Mesterien színlelt. Ugyanolyan könnyedén testesítette meg a hódító király szerepét, mint ahogyan a kocsmában eljátszotta az embert, máskor meg a vérszomjas versenyzőt, vagy a szeretőmet, vagy az elrablómat.

De én akkor is láttam. Az izom megfeszült az állkapcsa szögletében. Tekintete kissé üveges, túlságosan is kemény lett. Folyton az ingujja mandzsettájához nyúlt, mintha kényelmetlenül érezné magát a jelmezében.

Amikor visszatért a szobámba, önkéntelenül is meglepetten bámultam rá.

Merevített, finom fekete zubbonyt viselt, kék szegélylyel és hozzá illő, a vállán átvett szíjjal, amelyen feltűnőek voltak az ezüstgombok és a finom fémbrokát. Fájdalmasan hasonlított egy másik öltözékre, amit egyszer láttam rajta: a Félhold bálon viselt ruhájára, amit a Holdpalota biztosított neki. A haja azonban akkor kócos volt, az álla borostás, mintha az egész dolog az ellenére lenne. Most viszont simára borotválta az arcát, és a haja is rendezetten állt, hátul összefogva, hogy a tarkóján látható legyen az Örökösjegye teteje, amely kilátszott a zubbonya nyaka alól. Szárnya kibontva, nagyszerűen látszottak az élénkvörös csíkok a szélén és a csúcsán. És...

És...

A torkom annyira összeszorult, hogy nem tudtam nyelni – nem tudtam lélegezni.

A Raihn fején lévő korona látványa szöget ütött a bordáim közé. Az ezüst tüskék elvesztek Raihn vörösesfekete hajának tincsei között, a kettő kontrasztja megrázó volt, mert eddig csak apám sima, világos haján láttam ezt az ékszert.

Amikor utoljára láttam a koronát, vérben ázott, az aréna homokjába süppedt, miközben apám a karjaimban halt meg.

Valakinek át kellett kutatnia Vincent testének maradványait, hogy megszerezze a koronát? Valami szegény szolgának kellett megtisztítania a vértől, a bőrtől és a hajtól azokat a bonyolult kis ezüsttekervényeket?

Raihn tetőtől talpig végignézett rajtam.

– Csinos vagy – közölte.

Amikor utoljára mondta ezt nekem, azon a bálon, a hideg futkosott a hátamon – öt betűbe rejtett ígéret volt.

Most hazugságnak tűnt.

A ruhám megjárta. Éppen, hogy. Semmi különös. Jól állt. Könnyű, finom selyem volt, amely a testemhez simult – bizonyára rám szabták, azért állt ilyen jól, bár fogalmam sem volt, honnan tudták a méreteimet. A karom csupasz maradt, bár a ruhának magas gallérja volt, aszimmetrikus gombokkal, amelyek az oldalam köré tekeredtek.

Titokban hálás voltam azért, hogy eltakarja az Örökösjegyemet.

Ezekben a napokban, ha átöltöztem, nem néztem tükörbe. Részben azért, mert szarul néztem ki. De azért is, mert gyűlöltem — *gyűlöltem* — annak a Jegynek a látványát. Vincent Jegyét. Minden hazugság vörös tintával égett a bőrömbe. Minden kérdés, amire soha nem fogom tudni a választ.

A Jegy eltakarása természetesen szándékos volt. Ha fontos Rishanak előtt akartak felvonultatni, elvárták tőlem, hogy a lehető legkevésbé tűnjek fenyegetőnek.

Rendben.

Raihn arcára furcsa kifejezés ült.

– Nincs teljesen bezárva.

A nyakára mutatott, és rájöttem, hogy a ruhára gondol – az elöl lévő kapcsok mellett hátul is voltak gombok, vagyis csak félig sikerült felvennem a ruhát.

– Akarod, hogy...

– Nem – böktem ki gyorsan, de az ezt követő csend másodperceiben rájöttem, hogy nincs más választásom. – Rendben – mondtam egy pillanat múlva.

Megfordultam, megmutatva legnagyobb ellenségemnek a csupasz hátamat. Fanyarul azt gondoltam magamban, hogy Vincent szégyellené, hogy ilyet teszek.

De Anyám, inkább szúrjanak belém tört, minthogy Raihn kezét érezzem magamon – inkább érezzem a pengét, mint azt, ahogy ujjbegyei túlságosan is gyengéden simogatják a bőrömet.

És milyen lánya vagyok én az apámnak, hogy mindezek ellenére félig majd elepedtem szerelmes érintéséért?

Mélyen beszívtam a levegőt, és nem engedtem ki, amíg Raihn nem rögzítette az utolsó gombot is. Vártam, hogy a keze elmozduljon, de nem tette. Mintha valamit még mondani akarna.

– Késésben vagyunk.

Összerezentem Cairis hangjára. Raihn elhúzódott. Cairis az ajtókeretnek támaszkodott, kissé összehúzott szemmel, mosolyogva. Mindig mosolygott, de közben mindig figyelt is. Holtan akart látni. Semmi gond. Néha én is a saját halálomat kívántam.

– Rendben.

Raihn megköszörülte a torkát. Megérintette a mandzsettáját.

Ideges. Nagyon ideges.

Egy korábbi verzióm, amelyik az érzelmeim és a bőröm felszíne közé húzott jégrétegek tucatjai alatt volt eltemetve, kíváncsi lett volna.

Raihn a vállá felett rám pillantott, szája vigyorra görbült. Ugyanúgy elnyomta az érzelmeit, mint én.

– Menjünk, hercegnő. Adjuk elő a műsorunkat.

A TRÓNTERMET KITAKARÍTOTTÁK, mióta utoljára itt jártam – a műtárgyakat és a dekorációt kicserélték, a padlót megtisztították a Hiaj ereklék törött darabjaitól. A függönyök széthúzva, így magunk előtt láthattuk Sivrinaj ezüstös sziluettjét. Nyugodtabb volt, mint néhány héttel ezelőtt, de időnként kis fényszikrák törtek át az éjszakán a távolban. Raihn emberei a belváros nagy részét az ellenőrzésük alá vonták, de Sivrinaj külterületén összecsapásokat láttam a hálószobám ablakából. A Hiajok nem távoztak harc nélkül – még a Vér Háza ellenében sem.

A jégréteg alatt valami bizseregni kezdett bennem, talán a büszkeség.

Talán az aggodalom. Nem voltam benne biztos. Olyan nehéz lett volna megmondani.

Apám trónja – Raihn trónja – az emelvény közepén állt. Cairis és Ketura mögötte, a fal mellett foglalták el helyüket, a legjobb ruhájukba öltözve. Mint kötelességtudó örök. Feltételeztem, hogy én majd az oldalt elhelyezett széken fogok ülni.

De Raihn vetett rá egy pillantást, megcsóválta a fejét, majd felemelte a széket, és a trón mellé tette.

Cairis úgy nézett rá, mintha elment volna az esze.

– Biztos vagy benne? – kérdezte elég csendesen ahhoz, hogy tudjam: nem akarta, hogy meghalljam.

– Persze. – Raihn felém fordult, majd a szék felé intett, miközben elfoglalta a trónt, esélyt sem adva Cairisnek az ellenkezésre. De a tanácsadó összeszorított ajkai több mint eleget elmondtak. Akárcsak Ketura gyilkos tekintete, ami annyira jellemző volt rá.

Úgy illett volna, hogy ez a nagylelkűség, vagy kedveség, vagy mi a fasz, meghasson, de nem hatott meg. Leültem, és rá se néztem Raihnre.

Egy szolga dugta be a fejét a dupla ajtón, és meghajolva Raihnhez fordult.

– Itt vannak, felség.

Raihn Cairisre pillantott.

– Ő meg hol a faszban van?

Mintha csak erre a végszóra várt volna, a levegőben szivarfüst illata tűnt fel. Septimus sétált be a csarnokon keresztül: két hosszú, kecses lépéssel felhágott az emelvényre. Két kedvenc Vérszülött testőre követte, Desdemona és Ilia, két magas, sudár nő, akik annyira hasonlítottak egymásra, hogy biztos voltam benne: testvérek. Egyiküket sem hallottam soha beszélni.

– Elnézést – mondta Septimus szelíden.

– Oltsd el azt! – morogta Raihn.

Septimus kuncogott.

– Remélem, a saját nemeseiddel udvariasabb leszel.

De engedelmeskedett – a szivart a saját tenyerén nyomta el. A füst szagát felváltotta az égő hús bűze. Cairis fintorgott.

– Csodás – mondta szárazon.

– Az Éjszülött király megkért, hogy oltsam el a szivaromat. Udvariatlanság lett volna, ha nem teszem.

Cairis a szemét forgatta, és úgy nézett ki, mintha nagyon neheze esne, hogy ne fűzzön ehhez kommentárt.

Raihn viszont csak a szoba másik végében lévő, egyelőre zárt, kétszárnyú ajtót bámulta, mintha egyenesen át akarná égetni, hogy lássa, mi van mögötte. Az arca semleges volt. Sőt, talán beképzelt is.

De én ismertem a titkát.

– Vale? – kérdezte Cairis halkán.

– Itt kellene lennie. Biztos késik a hajó.

– Mmm.

Ez a hang akár átok is lehetett volna. Igen, Raihn nagyon, nagyon ideges volt.

De a hangja nyugodtnak és könnyednek tűnt, amikor újra megszólalt:

– Akkor azt hiszem, készen állunk, ugye? Nyisd ki az ajtót! Engedd be őket!

MÁSODIK FEJEZET RAIHN

Mikor utoljára itt álltam ezeknek a vámpíroknak a társaságában, rabszolga voltam.

Néha azon tűnődtem, emlékeznek-e rám. Akkoriban persze nem voltam a szemükben senki és semmi. Egy újabb arctalan test, valami, ami inkább hasonlít eszközre vagy háziállatra, mint érző lényre.

Most persze már tudták, ki vagyok. Tudták, mi rejlik a múltamban. De képtelen voltam nem azon tűnődni, hogy miközben bevonultak a hatalmas, gyönyörű trónterembe, vajon tényleg fel tudták-e idézni, ki vagyok *én*. Biztosan nem emlékeztek már azokra az apró, hétköznapi kegyetlenségekre, számukra csak egy újabb éjszaka újabb részletei voltak. De én nagyon is emlékeztem. Minden megaláztatásra, minden bántalmazásra, minden ütésre, minden hétköznapi gyötrelemre.

Mindenre emlékeztem.

És most itt álltam a Rishan nemesség előtt, egy istennőverte koronával a fejemen.

Mennyire megváltozott minden!

De nem annyira, mint szerettem volna. Mert titokban, még ennyi idő után is, rettegtem tőlük.

Olyan színészi alakítással rejtettem el az igazságot előlük, amelyet igen gondosan kidolgoztam: egykori mestereimet imitáltam, mégpedig kibaszottul tökéletesen. Az emelvényen álltam, kezemet a hátam mögé rejtve, szárnyaimat kitérve, a koronám tökéletes volt, tekintetem hideg és kegyetlen. Az utóbbi nem esett nehezemre. A gyűlölet végül is teljesen valóságos volt.

A Rishan területek minden sarkából összehívtuk a nemeseket. Jó régen uralkodtak már. Többségük már akkor is vezető volt, amikor még Neculai ült a trónon. Ugyanolyan finoman voltak felöltözve, mint ahogy emlékeztem rájuk, olyan bonyolult selyemruhákat viseltek, amiről ordított: szegény rabszolgák dolgoztak hetekig a hímzés minden egyes öltésén. Az arcukon ugyanaz a gőg, ugyanaz az elegáns kegyetlenség tükröződött, ami – mostanra már tisztában voltam vele – minden vámpír nemes közös vonása.

Ez ugyanaz volt.

De sok minden megváltozott azért. Kétszáz év telt el. És talán az a kétszáz év nem hagyott nyomot a testükön, de nehéz évek voltak, és azok a nehéz évek biztosan rányomták a bélyegüket a lelkükre. Ők voltak az a maroknyi erős Rishan, akik túléltek az erőszakos puccsot, majd a két évszázados Hiaj uralmat. Azon romok felett uralkodtak, amiket Vincent meghagyott nekik.

És most itt voltak, egy olyan király előtt álltak, akit amúgy is gyűlöltek, készen arra, hogy pokoli módon meg-harcoljanak a koncért.

A legrosszabb kiváltság. A legrosszabb elnyomás. Fel-emeltem a fejem, vigyor ült ki a számra.

– Milyen komor egy banda vagytok – mondtam. – Azt hittem, mindannyian boldogabbak lesztek majd, figyelembe véve az elmúlt két évszázad körülményeit.

Azt akartam, hogy a hangom olyan legyen, mint az övé. Örökös fenyegetés. Az egyetlen dolog, amiből ez a népség ért.

És mégis, egy kicsit sokkoló volt hallani, hogyan tör ki a számból.

Lazítottam a mágiámon, és hagytam, hogy az éjszaka foszlányai kibontakozzanak a szárnyam körül – tudtam, hogy ez kiemeli a vörös tollak csíkjait. Emlékeztetem őket, hogy kivel állnak szemben, és miért vagyok itt.

– Nyaxia végre jónak látta, hogy visszaállítsa a hatalmunkat – mondtam, lassú, lusta léptekkel végigsétálva az emelvényen. – És azzal a hatalommal, amelyet nekem adott, az Éj Házát dicsőbb korszakba vezetem, mint valaha. Visszaszereztem ezt a királyságot a Hiajoktól. Attól a férfitől, aki megölte a királyunkat, megerőszkolta a királynőnket, megfizedelte a népünket, és kétszáz évre elvette a koronánkat.

Nagyon is mélyen éreztem Oraya tekintetét, amely a hátamba fúródott, miközben Vincent gattetteit soroltam. Folyamatosan tudatában voltam Oraya jelenlétének, a színjáték egész időtartama alatt tudtam, hogy átlát az egészen.

De nem hagyhattam, hogy elterelje a figyelmemet. Ehelyett undorral lebiggyesztettem a szám.

– Most én vagyok az, aki ismét olyanná teszem az Éj Házát, amitől félni kell. Én változtatom olyanná, amilyen azelőtt volt.

Minden *én* szót gondosan megnyomtam, minden egyes mondattal emlékeztetve őket a szerepemre.

Számtalanszor tanúja voltam, ahogy Neculai elmondja ennek a beszédnek valamelyik változatát, és láttam, ahogy ezek a vámpírok úgy isszák a szavait, mint kiscicák a tejet.

De bármennyire is jól játszottam a szerepem, nem voltam Neculai.

Csak bámultak rám, a csend nem tisztelettől, hanem szkepticizmustól – és némi kis undortól – volt terhes.

Az Örökösjege, a korona, a szárnyak ellenére még mindig az Átváltozott rabszolgát látták bennem.

Basszák meg!

Miközben az emelvényen járkáltam ide-oda, lenéztem rájuk. Megálltam, amikor megpillantottam egy ismerős arcot – egy férfit éles, sötét szempárral és hamvasbarna hajjal, amit a halántékánál sűrke foltok tarkítottak. Azonnal

felismertem – gyorsabban, mint szerettem volna –, mert az emlékek úgy csaptak le rám, mint egy váratlan pofon. Ez az arc. És több száz éjszaka szenvedése.

Bizonyos szempontból hasonlított Neculai-ra. Ugyanazok a kemény vonások, ugyanaz a kegyetlenség. Hát per-sze. Elvégre unokatestvérek voltak.

Gonosz volt. Nem a legrosszabb. Ezt a díjat a testvére, Simon kapta, aki, amint a terem gyors végigpásztázásával megállapítottam, nem jött el.

Megálltam előtte, a fejemet csóválva, vigyorral az ajka-mon. Nem tehettem mást.

– Martas – mondtam kedvesen. – Micsoda meglepetés, hogy itt látlak! *Esküdni* mertem volna, hogy a meghívásom a bátyádnak szólt.

– Ő nem tudott eljönni – felelte Martas nyájasan. Sőt, egyenesen elutasítóan. És nem lehetett nem észrevenni, ahogy a tekintete végigsiklott a testemen, és ahogy a szája megrándult az undortól.

A terem némaságba burkolózott. Látszólag csupán ár-talmatlan szavak hangzottak el.

De itt mindenki tudta, micsoda sértés ez valójában.

Simon számított az egyik legerősebb Rishan nemesnek, aki még mindig életben volt – a pokolba, *valójában* ő volt a legerősebb. De mégsem volt több, mint egy a nemesek közül. Ha a király hívja, akkor, bassza meg, de el kell jön-nie.

– Tényleg? – mondtam. – Milyen kár. Mi lehetne ennél fontosabb?

Martas – az a kígyó – egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta:

– Nagyon elfoglalt.

Sötét, vérszomjas öröm szivárgott át a gondosan őrzött nyugalomamon.

– Azt hiszem, akkor kénytelen leszel te hűséget esküdni nekem az ő nevében.

Felemeltem a fejem, gőgösen meredtem rá, és elég szé-lesen mosolyogtam ahhoz, hogy felfedjem a szemfogaimat.

– Hajolj meg előttem!

Pontosan tudtam, mi fog történni.

Simon és Martas azt hitték, hogy számukra egyenes út vezet a trónig. Ők voltak a király egyetlen megmaradt rokonai – bizonyára azt gondolták, hogy Simon, mint Neculai legidősebb legközelebbi hozzátartozója, Neculai halálakor majd a saját bőrén találja meg az Örökösjegyet.

De sajnálatos módon – számukra és sajnos számomra is – Nyaxia nem ennyire kiszámítható.

Ez a két pöcsfej valószínűleg az elmúlt kétszáz évet azzal töltötte, hogy azt feltételezte: senkinek nincs Örökösjegye. Kellemetlen sokk lehetett néhány héttel ezelőtt, amikor felfedtem az enyémet, majd Sivrinajba hívtam őket, hogy térdeljenek le azon Átváltozott rabszolga előtt, akit hetven évig gyötörtek.

Nem állt szándékukban, és ezt én is tudtam. Martas nem mozdult.

– Nem tehetem – mondta.

Azt vártam volna, hogy a teremben a többiek ettől elkezdenek suttogni, tiltakozni, zúgolódní. De nem. A tömeg hallgatott. Senki sem lepődött meg.

– A bátyám csak az Éj Háza törvényes királyának esküszik hűséget, és én is csak azon uralkodó előtt hajolok meg – folytatta Martas. – Te nem vagy király. – Ajka a gúnytól ismét megrándult. – Láttam, egykor hogyan mocskoltad be magad. Nem tudok meghajolni valaki előtt, aki ilyen dolgokat tett. Sem olyan előtt, aki egy Vérszülött herceg mellett áll egy emelvényen.

Bemocskoltam magam.

Micsoda megfogalmazás. Majdnem kibaszottul elegáns volt, ahogyan ezt valami nem létező erkölcsi kódexre vonatkoztatta – mintha én választottam volna mindazt, ami évekkel ezelőtt történt, és mintha nem ő lett volna az egyik, aki akkor lefogott.

Lassan bólintottam, őket figyelve. Mosolyogtam. Ez most már teljesen valódi mosoly volt. Akkor sem tudtam volna elnyomni, ha akarom.

A vérszomj minden szívdobbanással átjárta a testemet, és átvette az irányítást.

És akkor Martas megszólalt:

– Azt mondd, hogy megszabadítottál minket a Hiajoktól, de látom, hogy Vincent szajhája ott ül a trónod mellett. – Szavai egyre gyorsabban peregtek, kezét pedig az emelvényre nyomta.

Átnézett a vállam felett. Tudtam, hogy Orayán pihen a szeme.

Ismertem ezt a nézést. Gyűlölet, éhség, vágy és undor, mind együtt.

– Az rendben van, ha meg akarod dugni – vicsorgott Martas. – De nézz rá. Érintetlen. Egy karcolás sincs rajta. Csak egy szájra és egy pinára van szükséged. Miért tartottad meg a többit?

A mosolyom eltűnt.

Már nem találtam szórakoztatónak, hogy játszadozzam vele.

Mindent előre elterveztem ezzel a találkozóval kapcsolatban, mindent megfontoltan. De most csak indulatból cselekedtem.

– Nagyra értékelem az őszinteséged – mondtam nyugodtan. – És nagyra értékelem Simonét is.

Két hosszú lépéssel lementem a lépcsőn, és kezemet gyengéden kétfelől Martas arcára helyeztem. Tényleg átkozottul ugyanúgy nézett ki, mint évszázadokkal ezelőtt.

Talán ez a népség sosem változik.

Mióta Nyaxia visszaállította a Rishan örökös vonal hatalmát, *másképp* éreztem magam. Valami megváltozott bennem attól a pillanattól kezdve, hogy Neculai meghalt, de képes voltam elfojtani ezt az erőt, átalakítani valami olyanná, amit könnyebb irányítani, és ami kevésbé vonja magára a figyelmet. De azóta az éjszaka óta a mágiám ellenőrizhetetlen erővel tért vissza, mintha Nyaxia ajándéka új forrást teremtett volna benne.

Valójában megkönnyebbülés volt újra hagyni, hogy kitombolja magát.

Szabadjára engedtem.

Az Asterist használni egyszerre volt kimerítő és izgalmas. Úgy éreztem, mintha a csillagok nyers ereje tört volna át a bőrömön, a testemet szaggatva.

Martasét is szétszaggatta.

A szobában fehér fény robbant, majd elsötétült, aztán kellemetlen élességgel tért vissza.

Melegség simogatott. Tompa *puffanás* vágta át a csendet, ahogy az összetört, összezúzott test és a selyem egy kupacban zuhant a padlóra.

A fény elhalványult, és döbrent, csendes arcok tengere rejtőzött mögötte. Még mindig tartottam Martas fejét, és elégedetten szemléltem teljes értetlenségtől eltorzult vonásait. Most már ez marad az *új* arckifejezése.

Néhányan, akik elöl álltak, tettek pár gyors lépést hátra, hogy elkerüljék a márványon terpeszkedő fekete vértócsát. Nem volt sikoltozás, sem hisztéria. A vámpírok, még a vámpír nemesek is, hozzá voltak szokva, hogy a vérontás tanúi legyenek. Nem rémültek meg, de azért meglepődtek.

Talán nem volt túl bölcs húzás megölnöm a leghatalmasabb nemesem testvérét.

Ebben a pillanatban azonban nem érdekelt. Nem éreztem mást, csak elégedettséget. Nem erre a szarságra születtem – a páváskodásra, pártoskodásra, politikára. De ez? A gyilkolásban kifejezetten jó voltam. És jó érzés volt végezni valakivel, aki megérdemelte.

Átpillantottam a vállam felett. Nem voltam biztos benne, miért – gondolkodás nélkül mozdultam.

Oraya arckifejezése megdöbrentett. Elégedettséget látam rajta. Vérszomjas elégedettséget.

Hetek óta először láttam valamit a szemében, ami harcnak tűnt. Istennő, sírni lett volna kedvem.

Megint itt van.

És valami abban, ahogyan rám nézett, egyenesen a szemembe, átdöfte a jelmezemet és az alakításomat. Gyakorlatilag hallottam, hogy kimondja: *Megint itt van.*

Visszafordultam a tömeg felé, és hátraleptem az emelvény lépcsőjén.

– Én vagyok az Éjszülött király – mondtam halkán és halálos nyugalommal. – Azt hiszitek, könyörögni fogok a tiszteletetekért? Nincs szükségem rá. Nekem az is elég, ha rettegetek. *Hajoljatok meg előttem!*

És hagytam, hogy Martas feje émelyítő, nedves *puffanással* földet érjen, és leguruljon a lépcsőn, egyenesen a teste mellé. Most egészen úgy nézett ki, mint aki épp hajbókol.

A nemesek csak bámultak maguk elé. A világ visszatartotta a lélegzetét.

Én is visszatartottam a lélegzetem, és kétségbeesetten próbáltam úgy tenni, mintha nem így lenne.

Nagyon szűk mezsgyén táncoltam. A vámpírok tisztelték a brutalitást, de csak a megfelelő személytől. Én pedig nem a megfelelő személy voltam. Talán soha nem is leszek az.

Ha egy vagy kettő nem hajlandó meghajolni, azt tudom kezelni. De Örökösjegyre ide vagy oda, szükségem volt a nemeseim hűségére, különösen, ha valaha is ki akartam kerülni a Vérszülöttek ellenőrzése alól. Ha *mindegyikük* elutasít...

Az ajtó kivágódott, a falnak csapódott, és a csattanás úgy hasított a csendbe, mint kard a húsba.

Vale állt az ajtóban.

Soha nem gondoltam volna, hogy megkönnyebbülök, ha meglátom. De Ix kebleire, szó szerint vissza kellett fogynom magam, hogy ne sóhajtsak fel a megkönnyebbüléstől.

Vale szemügyre vette a jelenetet – engem, a tömeget, a tanácsadókat, Martas véres testét –, és azonnal összerakta fejben, hogy mibe csöppent éppen bele.

Céltudatosan lépett be a terembe, olyan gyorsan, hogy hosszú, sötét fűrtjei csak úgy repültek mögötte. A tömeg szétvált előtte. Egy nő követte, de hátramaradt, és tágra nyílt, kíváncsi szemmel nézett körül a trónteremben. Gönödör, gesztenyebarna haját a feje tetejére tornyozta.

– Királyom – mondta Vale, ahogy az emelvényhez ért. – Elnézést kérek a késésért.

Azonnal térdre ereszkedett előttem – pont a tömeg közepén, pont Martas szivárgó véérének tócsájában.

– Felség. – Hangja betöltötte a tróntermet. Pontosan tudta, mit csinál; tudta, hogyan tegye magát a lehető legjobban láthatóvá. – Tiéd a kardom, a vérem és az életem. Hűséget esküszöm neked, és felajánlom szolgálataimat. A legnagyobb megtiszteltetés számomra, hogy Fővezéredként szolgálhatlak.

A múlt furcsa visszhangja érződött ezekben a szavakban. Amikor utoljára hallottam Vale-t, ugyanezt mondta Neculai-nak. Belülről összerezzenem, hiszen ezek a szavak most nekem szólnak.

Kívülről nézve viszont úgy fogadtam őket, mintha pont erre számítottam volna.

Várakozva a többiekre néztem.

Vale nemes volt. Tisztelték. És épp most billent el a mérleg nyelve.

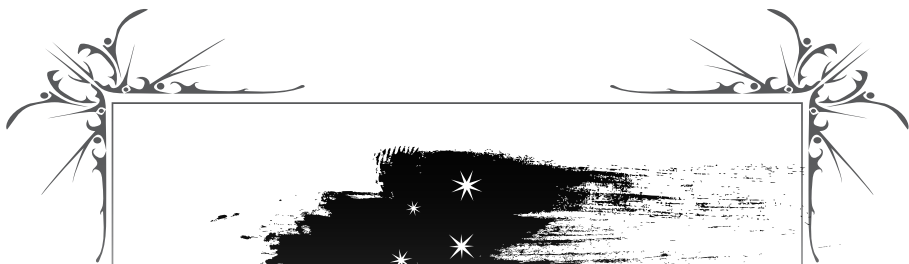
Először lassan, majd egy hullámban a többi nemes is térdre ereszkedett.

Pontosan ezt akartam. Szükségem volt rá. És mégis, a látványtól kényelmetlenül éreztem magam. Egyszerre nagyon is tudatában voltam a fejemen lévő koronának, amelyet évszázadokkal előttem királyok viseltek, olyan királyok, akik a kegyetlenség és a paranoia szabályaival voltak megátkozva. Királyokat öltem meg én is, közvetlenül vagy közvetve, ahogyan ők is megölték az előttük lévőket.

Nem tehettem mást. Újra átpillantottam a vállam felett – csak a másodperc töredékéig, aligha elég hosszú időre ahhoz, hogy bárki is észrevegye.

Oraya szeme felnyársalt. Mintha látta volna a sötét őszinteség csupasz kis darabkáját.

Gyorsan elfordultam, de ez a pillantás így is elkísért.

HARMADIK FEJEZET ORAYA

Az, ahogy Raihn rám nézett, hosszabb ideig maradt meg bennem, mint szerettem volna. Miért adná ezt nekem? Valami ennyire őszintét.

Utáltam, hogy tudtam, mennyire őszinte.

Ezután gyorsan kivezettek a trónteremből. Raihn úgy vonult ki, hogy a nemeseire egy pillantást sem vetett, olyan lazán, hogy tudtam: számításból teszi. Ketura őrei körülvettek, Raihn pedig néhány lépéssel előttem haladt, bár láttam, hogy erősen ökölbe szorítja a kezét. Egy szót sem szólt hozzám, miközben Cairis, Ketura és az a bizonyos nemes – az új hadvezér? – körülötte tolongtak, majd eltűntek egy mellékfolyosón, míg engem az örök a lépcsőhöz vezettek, aztán vissza a szobámba.

Septimus több lépéssel később csatlakozott hozzám. A szagát azelőtt megéreztem, hogy megszólalt volna. Csendben sétált, de az az átkozott szivarfüst elárulta.

– Nos – mondta –, ez érdekes volt, nem?

Szemügyre vette az öröket, akik láthatóan megmerevedtek a jelenlétében.

– Ó, elnézést a durvaságomért. Zavarok esetleg?

Az örök nem szóltak semmit. Ahogy máskor sem.

Septimus vigyorgott, tetszett neki, hogy nem kap választ.

– Tudtam, hogy a férjed múltjáról a Rishan nemeseknek, nos... ellentmondásos a véleményük – folytatta hozzám fordulva. – De azt kell mondanom, hogy erre azért nem számítottam. Azt hiszem, még több katonát kell hívnom a Vér Házából. – Hamut szórt a márványlépcsőre, és a sarkával rálépett. – Úgy tűnik, a Rishanok nem sokat segítenek, ha ez a legjobb, amit fel tudnak ajánlani.

Újabb lépcsősor kezdődött.

Nem volt mit mondanom. Septimus szavai úgy lebegtek körülöttem, mint valami háttérzaj.

– Te viszont – mondta végül – sokkal csendesebb lettél.

– Nem szoktam csak azért beszélni, hogy halljam a saját hangomat.

– Igazán kár. Mindig olyan érdekes dolgokat mondtál.

Játszott velem, és utáltam ezt. Ha lett volna energiám, talán teljesítem a kívánságát, és jól leordítom a fejét.

De nem volt energiám, ezért nem mondtam semmit.

Felértünk a legfelső emeletre. Ahogy befordultunk a sarkon a hálósobám ajtaja előtt, gyors lépések közeledtek hátulról. Desdemona, Septimus egyik óre lépett elő.

– Pardon, felség. Van egy kis problémánk.

Septimus és Desdemona visszamaradtak, miközben én továbbmentem.

A fülem viszont igencsak hegyeztem.

– A Misrada elleni támadásról van szó – mondta Desdemona halkán. – A fegyvertárból kell csapatokat kivonnunk, ha két hét alatt elég embert akarunk szerezni...

Az ajtó megnyílt, ami elterelte a figyelmemet. A hálósobám ismerős menedéke – a börtönöm – megnyílt előttem.

– Nos, akkor csináld – mondta Septimus türelmetlen hangon. – Nem érdekel...

Bementem.

Az ajtó becsukódott mögöttem, és megint be voltam zárva. Meglazítottam a ruhám gombjait, és azonnal az

ágyra huppantam, várva az ajtó túlságosan ismerős hangját. Négy kattintás. Négy zár.

Klikk.

Klikk.

Vártam. Másodpercek teltek el. Lépések halkultak el.

Összeráncoltam a homlokom. A kíváncsiság hetek óta először ébredt fel bennem.

Felültem.

Csak képzeltem volna? Az elmém az utóbbi időben elég ködös volt. Talán lemaradtam a másik két kattanásról.

Az ajtóhoz mentem, és belenéztem a kulcslyukba. A folyosóról beszivárgó fényben két árnyék látszott. A felső két zárat – egyszerű tolózár mindkettő – beretesztették.

Az alsó kettő azonban nyitva maradt.

Bassza meg!

Az első napomon három zárat sikerült kinyitnom. Az alsó, a nagy retesz volt az, amivel nem boldogultam. De most...

Hátrébb léptem az ajtótól, úgy méregettem, mint egy ellenfelet a küzdőtéren. Egy idegen, szokatlan érzés – a remény – csillant fel bennem.

Kinyithatom azokat a zárat. *Kijuthatnék.*

Még mindig éjszaka volt, bár hajnal felé közeledett. Várnom kellene, amíg felkel a nap, és a vámpírok többnyire visszavonulnak a saját szobájukba. Aztán összerendeztem – a mellettem lévő lakosztályra gondoltam, és arra a férfira, aki bármelyik percben visszajöhet. A vámpírok hallása kifogástalan. Ha megpróbálnék kijutni, amíg ott van, észrevenné.

De... én is kifigyeltem Raihnt. Nagyon kevés időt töltött a lakosztályában. Gyakran csak jóval napkelte után tért vissza.

Szóval, kockáztatnom kellett. Várnom kellett – elég sokáig ahhoz, hogy a legtöbb vámpír visszavonuljon, de nem elég sokáig ahhoz, hogy Raihn is ezt tegye.

És aztán?

Jobban ismered ezt a kastélyt, mint bárki más, kis kígyó, suttogta Vincent, én pedig összerándultam, mint mindig, amikor meghallottam a hangját.

De igaza volt. Nemcsak, hogy egész életemben ebben a kastélyban éltem, de megtanultam, hogyan lopakodjak benne anélkül, hogy bárki észrevenné – még ha az Éjszülöttek utolsó királyáról volt is szó.

Csak ki kellett várnom az időmet.

NEGYEDIK FEJEZET RAIHN

Ez – motyogta Cairis – elég szar előadás volt.
– Szerintem nem ment olyan rosszul.
Ketura becsukta az ajtót mögöttünk. A terem egyszerre volt túl üres és olyan rendetlen, hogy nem voltam képes benne gondolkodni. Korábban könyvtár volt – egy hely, amely nagyon szép, nagyon régi vagy nagyon drága tárgyak bemutatására szolgált, vagyis általában mindhárom jellemző egyszerre volt igaz. Ketura megparancsolta, hogy a kastély nagy részét szedjék darabokra – információk, csapdák után kutatva –, és egy szegény szolgálja már a könyvek felét lepakolta a polcokról, mikor Ketura úgy döntött, hogy ez a bizonyos terem az egyetlen elfogadható helyiség, ahol haditanácsot tarthatunk.

Most kész katasztrófa volt: a polcok az egyik oldalon csupaszon árválkodtak, egy sarokban pedig könyvhalmok tornyosultak. A szoba közepén álló hosszú asztalt jegyzetek, térképek és könyvek borították, és néhány eldobott üvegpohár az előző estéről, amelyeknek aljára vörösre alvadt vérréteg száradt.

Vincent kétszáz évig volt hatalmon. Rengeteg mindent kellett eltávolítani.

Titokban hálás voltam érte.

Azon az éjszakán, amikor a Kejari véget ért, a gyomromban rettegés fészkelte, amikor berepültem ide. Több mint elég dolog vonta el a figyelmemet – Oraya eszméletlen teste a karjaimban, Vincent vére a kezemen, egy Örökös-jegy a hátamba égve, és egy egész kibaszott királyság súlya a vállamon. Mégis megálltam a kastély ajtaja előtt: üldözött a múlt emléke.

Talán ettől lettem gyáva.

De kétszáz év hosszú idő. A hely nagyon másképp nézett ki Vincent uralma alatt. Ez elég volt ahhoz, hogy éjjelről éjjelre elrejtse előlem a legrosszabb emlékeimet. Ennek ellenére egyáltalán nem tudtam rávenni magam, hogy bizonyos épületrészeket felkeressek.

Kihúztam egy széket, és nehézkesen leültem, lábamat az asztal sarkán pihentettem. A szék kissé megreccsent a súlyom alatt. Hátradöntöttem a fejem, és a mennyezetre bámultam – ezüst csempe, Hiaj szárnyakkal díszítve. Jaj.

– Mit tettél volna, ha Vale nem jelenik meg? – kérdezte Cairis. – Az egész bandát lemészárolod?

– Nem hangzik rosszul. Ez az, amit a nagy Neculai Vasarus tett volna.

– Te nem ő vagy.

Ahogy ezt mondta, arra felkaptam a fejem. Úgy mondta, mintha ez rossz lenne.

Egyből rosszul lettem a gondolattól. Valamilyen oknál fogva az elmém visszasodródott az esküvő éjszakájára, és arra az ígéretre, amit Orayának tettem, amikor gyakorlatilag könyörögtem neki, hogy működjön együtt velem.

Darabokra tépjük a világokat, amik leigáztak minket, és a hamvakból valami újat építünk.

Minden szót komolyan gondoltam.

De Oraya ennek ellenére gyűlölettel és undorral nézett rám, és a pokolba is, nem hibáztathattam érte. Most pedig miközben a vért próbáltam kikapargatni a körmeim alól, azon gondolkodtam, hogyan legyen olyan, mint az, aki elpusztított.

Oraya mindig átlátott az ilyen szarságokon.

Kopogás hallatszott, szerencsére megszakitva a beszélgetésünket. Ketura kinyitotta az ajtót, Vale pedig belépett. Megállt, és lehajtotta a fejét, miközben becsukta maga mögött az ajtót.

– Felség.

Néha az apró dolgok azok, amelyek rádöbbenek egy helyzet valóságára.

Vale eltúlzott hűségesküje nem volt elég. De ez, ez a laza kis főhajtás, pontosan ugyanaz, amit Neculai-nak szokott volt előadni – ettől úgy éreztem magam, mintha a két évszázaddal ezelőtti múltban lennék, és az egykori uram ott állna mögöttem.

Ketura akarta, hogy Vale legyen a fővezér. Jó volt a végrehajtásban, de szükségünk volt egy stratégiai emberre is. Cairis ragaszkodott hozzá, hogy nemes legyen – akit minden olyan Rishan tisztel, aki velem szemben nem érzi ugyanezt.

– Hogy legitimáljon – mondta.

Legitimáljon. Kaptam egy áldást egy istennőtől és egy csúnya mágikus tetoválást, amitől nem tudtam megszabadulni. Mégis Vale fog legitimációt adni a hatalmamnak.

Nehéz volt ezt felejteni. Nem, Vale soha nem vett részt azokban a gyalázatos dolgokban, amikben a többiek. Talán azt gondolta, hogy ha olyasvalakivel csinálja, aki tényleg viszonzza az érzéseit, akkor az kielégítőbb. Talán elég vért kiontott kötelességből, és szórakozásból már nem akarta csinálni.

Azért szent éppenséggel nem volt. És ez nem azt jelentette, hogy ne nézett volna rám rabszolgaként.

– Elnézést kérek a mai késésért – mondta. – Viharok voltak a tenger felett.

– A szelet nem irányíthatod. És biztos vagyok benne, hogy a feleségednek időre volt szüksége, hogy felépüljön.

Egy pislogás.

– Az Átalakulásból – tettem hozzá. Aztán elmosolyodtam. – Egyébként gratulálok.

Vale tekintete megkeményedett, úgy csillogott, mint egy kikötözött házörző kutyáé.

Azt hitte, fenyegetem a feleségét? Neculai ezt tette volna.

De nem. Csak nem tetszett, hogy Vale átváltoztatott egy emberi nőt, és iderángatta. Egyáltalán nem tetszett.

– Olyan jól ment, amennyire csak lehetséges – mondta.
– Most pihen. Egy kicsit tengeribeteg lett az úton. Azt akartam, hogy jó helye legyen.

Az arckifejezése ellágyult, és... erre nem számítottam. Furcsán közel állt a tényleges szeretethez.

Nem voltam benne biztos, hogy ettől jobban érzem-e magam. Neculai szerette Nessanynt, a feleségét. De ez nem mentette meg őt semmitől.

– Nos. Örülök, hogy eljöttél. – Az asztal felé intettem, amelyet betérítettek a térképek. – Bőven van mit bepótolnod, mint látod.

AZ ÓRÁKIG TARTÓ beszélgetés után megállapítottuk: nagy szarban vagyunk.

Vale hülyeségnek tartotta, hogy elfogadtam Septimus ajánlatát.

Főleg nagy hülyeségnek tartotta, hogy anélkül tettem, hogy tárgyaltam volna a feltételekről.

És azt gondolta, hogy *hibetetlen* barom vagyok, amiért életben hagytam Orayát.

Ezeket a kritikákat olyan lazán utasítottam el, amennyire csak képes voltam rá. Nem tudtam igazolni, hogy miért hoztam meg ezeket a döntéseket anélkül, hogy többet fedtem volna fel a valódi motivációimról – olyan motivációkról, amelyek nem tartalmazzák azt a gonosz kegyetlenséget, amelyet elvártak tőlem.

A valós helyzetünk tényleg siralmas volt. A Hiaj klán nem hátrált meg. Több kulcsfontosságú várost a hatalmuk-

ban tartottak. Kétszáz évnyi uralkodás tette erőssé őket. Vincent még a hatalma csúcsán sem pihent. Tovább építette az erejét, és rombolta a Rishan klánt, amíg szinte semmink sem maradt.

Ez azt jelentette, hogy szinte teljesen a Vérszülöttek erejére voltunk utalva. És igen, a gazemberek hatékonyak voltak abban, amit műveltek. Voltak seregeik, és bárminek nekimentek. A Vérszülöttek segítségével sikerült visszahódítanunk a Hiaj klán legnagyobb erődítményeit.

De ez azt is jelentette, hogy ha Septimus úgy dönt, visszavonul, akkor rábasztunk. A Rishan erők egyszerűen nem voltak képesek egyedül kitartani a Hiaj nyomás ellen.

Vale nem rejtette véka alá a csalódottságát. Az udvari társaságtól távol töltött néhány évszázad még nyersebbé tette, mint amilyen korábban volt, és ez már önmagában is sokatmondó tény. De azt el kellett ismernem, hogy jó volt abban, amit csinál. A találkozót a pozíciónk megerősítését célzó javaslatokkal zárta, és amikor végeztünk, már követte is Keturát az ajtón kifelé a seregeinkkel kapcsolatos kérdések listájával.

Cairis azonban Vale és Ketura távozása után is maradt. Utáltam ezt a lebegtetést. Régebben is ezt csinálta, amikor megpróbált valamit valaki fülébe súgni, hogy úgy tűnjön, mintha az ő ötlete lenne az egész.

Sóhajtottam.

– Nem kell udvariaskodnod. Csak mondd ki!

– Rendben. Őszinte leszek. Ez rosszul ment. Már tudtuk, hogy a nemesek utálnak. Most...

– Semmi sem akadályozza őket abban, hogy gyűlöljenek. Igazából ezt talán tesztnek kellett volna tekintenünk. Melyik nemes lett volna hajlandó magától meghajolni?

– Ha ez egy teszt volt – mondta Cairis szárazon –, akkor senki sem ment át.

– Pontosan. Akkor végezzünk ki mindent.

Hosszasan és mereven bámult rám, mintha azt próbálta volna eldönteni, hogy csak viccelek-e.

Nem vicceltem. Felvontam a szemöldököm, mintha azt kérdeném: *Nos?*

– Van kit ültetni a helyükre? – kérdezte.

– Biztos meg lehetne oldani.

Áthajolt az asztalon, összekulcsolta az ujjait.

– Hogyan? Mondd csak!

Utáltam, amikor Cairisnek igaza volt. Olyan átkozottul önelégültté vált ilyenkor.

– Csak azt mondom, hogy óvatosnak kell lenned. – Hangja lehalkult, mintha nem akarná, hogy a kíváncsiszkodó fülek kihallgassák. – Már most is túlságosan függünk a Vérszülöttektől.

Enyhe kifejezés. Septimus gyakorlatilag a tökömnél fogva tartott fogva.

– Az utolsó dolog, amire szükségünk van – folytatta Cairis –, hogy megfosszuk magunkat attól a kevés szövetségestől, aki még hűséges hozzánk. A látszat minden. Ami azt illeti... – köszörülte meg a torkát. – Ott van az az emberlány.

Felálltam, zsebre vágtam a kezem, és elkezdtem jár-kálni.

– Mi van vele?

A hirtelen beálló csend azt üzenté: *Tudod, mi van.*

Úgy tűnt, hogy Cairis rá nem jellemző gondossággal választotta meg szavait.

– Veszélyt jelent rád nézve.

– Nem tehet ellenem semmit.

– Megnyerte a Kejarit, Raihn.

Megérintettem a mellkasomat – pont ott, ahol a töre átszúrt. Nem volt se sebhely, se heg. Nem is lehetett – Oraya kívánsága szerint a tettét visszavonták. Mégis megesküdtem volna rá, hogy néha érzem. Most éppen ördögi lüktetéssel pulzált.

De mindezt elrejtettem, amikor önelégült vigyorral visszafordultam Cairis felé.

– Nem mondhatod, hogy nem néz ki jól, hogy Vincent lányát pórázon tartom magam mellett.

Mindig is jó színész voltam. Egy kicsit belecsempésztem Neculai kegyetlenségéből a hangomba, akárcsak aznap a ringben, amikor a szemétségek perverz felsorolásával igazoltam, hogy életben hagyom Orayát.

Cairis arca kővé dermedt: nem hitt nekem.

– Azok után, amit Vincent Nessanyinnal tett – fűztem hozzá –, nem gondolod, hogy megérdemeljük ezt az elégtételt?

Nessanyin említésére Cairis összerezett. Tudtam, hogy így lesz. Én is gyakran átéltem ezt, amikor régi emlékek bukkantak fel váratlanul.

– Talán – ismerte el egy hosszú pillanat után. – De ez most semmit sem segít rajta.

Nyeltem egyet, és a könyvek felé fordultam, úgy tettem, mintha a polcokon lévő csecsebecskéket csodálnám.

Nem szerettem Nessanyinra gondolni. De az elmúlt hetekben sokszor eszembe jutott. Mindenhol ott volt ebben a kastélyban. Mindenhol ott volt.

Nem tudtam segíteni neki, amíg élt. Nem tudtam segíteni neki, amikor meghalt. És most itt voltam, és arra használtam az emlékét, hogy manipuláljam a körülöttem lévőket.

Egész életében kihasználták. Most még a halálban is kihasználtam őt.

Cairis azt akarta, hogy olyan legyek, mint Neculai. Fogalma sem volt, milyen közel álltam ahhoz, hogy a kívánsága valóra váljon.

Kivettem a kezemet a zsebemből. Martas vérének egy része még mindig a körmeim alatt száradt.

– Te nem gyűlölöd őket? – kérdeztem.

Azt akartam, hogy a kérdés könnyedebben, lazábban hangozzék, mint amilyen valójában volt.

Mert Cairis is mindvégig ott volt velem. Neculai egyik háziállataként.

És most mégis itt ült, és szövetséget akar azokkal, akik elképzelhetetlen megaláztatást okoztak nekünk korábban. Ez valóban lenyűgözőtt.

– Természetesen gyűlölöm őket – mondta. – De szükségünk van rájuk. Egyelőre. Kinek jó az, ha megölöd őket, és elveszítjük az Éj Házát, mert Septimusé lesz minden? Nem nekünk, az biztos. Nessany is ezt mondta, emlékszel?

Megfordultam, és lágy, távolságtartó mosolyt láttam az arcán – tőle egészen szokatlan volt ez az arckifejezés.

– Sose feledd, kinek jó! – Kedvesen mondta, de a fogaim összekoccantak.

Mert nagyon is emlékeztem. Meg sem tudtam számolni, hányszor jutottam el odáig, hogy most már visszavágok. De bármennyiszer is értem el eddig a pontig, Nessany mindig megállított. *Ne hagyd, hogy nyerjenek* – könyörgött: hatalmas barna szeme a lelkembe látott, nedvesen csillogott. – *Kinek jó az, ha megöleted magad?*

– Nem felejttem – mondtam.

Cairis szomorú mosollyal az ajkán rázta meg a fejét.

– Mindannyian egy kicsit szerelmesek voltunk belé, nem igaz?

Igen, mindannyian egy kicsit szerelmesek voltunk Nessanyba. Én voltam az, aki le is feküdtem vele, de mindannyian szerettük. Hogy is ne lettünk volna azok, amikor ő volt az egyetlen kedves teremtés, akit ismertünk? Az egyetlen, aki az érző lényt látta bennünk, nem csupán testrészek összességét?

– Akkor gondoldj erre! – folytatta Cairis. – Én is folyton ezt teszem. Amikor csak kell, mindig megkérdem magamtól: *Kinek jó ez?*

Úgy mondta, mintha ez valami közmondás lenne, valami bölcsesség, amitől meg kellene világosodnom.

– Hm – mondtam meggyőződés nélkül.

NEM SOKAT ALUDTAM mostanában.

A kastélynak volt egy teljes szárnya, amelyet a király rezidenciájának szántak. Csak majdnem egy teljes héttel

a hatalomátvétel után mentem el oda először: addig halogattam, ameddig csak tudtam. A dekoráció megváltozott, mégis sok minden ugyanolyan maradt.

Csendben jártam be az összes termet.

Megálltam egy ajtónál, a horpadásnál, ami még mindig ott volt a sötét fában – a horpadásnál, amely akkor keletkezett, amikor Ketura fejét évszázadokkal ezelőtt nekivágták, csak akkor alig látszott a vér alatt. Még mindig ki lehetett tapintani a nyomokat, ahol a fogai belevájtak a fába.

És Vincent asztalánál is megálltam. Az egész irodáját szétszedték, a ruháit szétszórták a helyiségben. Az iroda padlóját apró csecsebecsék díszítették, amelyek valószínűleg többet értek, mint a legtöbb birtok. De ezek közé a kincsek közé apró, régi papírdarabok keveredtek, amelyeken olyan kézírás volt, amelyet Oraya kézírásaként azonosítottam – bár egy gyermek girbegurba betűivel. Úgy tűnt, minden a tanulásához kapcsolódott. Megjegyzések harci pozíciókról.

Mosolyra húzódott az ajkam. Oraya persze már kislányként is nyilván komolyan vette a tanulást. De aranyos. Olyan kibaszottul aranyos.

Aztán ugyanolyan gyorsan el is halványult a mosolyom. Mert úgy tűnik, nem én voltam az egyetlen, aki így gondolta, ha Vincent ennyi éven át ragaszkodott ezekhez a foszladozó papírokhoz.

Nem, nem maradtam a királyi szárnyban.

A lakosztályom közvetlenül Oraya szobája mellett volt. Mindkettőnknek több szoba állt a rendelkezésünkre, de a két hálószoba egymással szomszédos volt. Rossz szokás, de minden alkalommal, amikor visszatértem a szobámba, megálltam a falnál. A ma este sem volt kivétel.

Amikor Oraya sírt, azt szörnyű, erőszakos hangon tette. Eleinte csendben, aztán a csend szaggatott zokogásba fordult, mintha fojtogatná magát, és a teste levegőért kapkodna. Úgy hangzott, mintha felszakadt volna egy seb.

Amikor először hallottam, valami hülye kifogással átmentem, dörömböltem az ajtón, és előadtam valami osto-

baságot, amikor kinyitotta. Nem is emlékszem, mi jött ki a számon.

Gyerünk, harcolj velem. Hadð tereljem el a figyelmed.

De Oraya csak üres tekintettel nézett rám. Mintha fizikailag fájdalmat okozott volna számára a jelenlétem abban a pillanatban. Mintha kegyelemért könyörgött volna.

Most a kezemet a közös falunkra tettem, és jobb meggyőződéselem ellenére csak füleltem.

Csend volt.

És már megint...

Elszorult a torkom, nyeltem egyet. A kezem ökölbe szorult a brokáttapétán.

Egy fal. Elég vékony ahhoz, hogy halljam. Akár vas is lehetne.

Ne merészed feladni, hercegnő – mondtam neki az utolsó próba előtti este. – *Összetörné az átkozott szívem.*

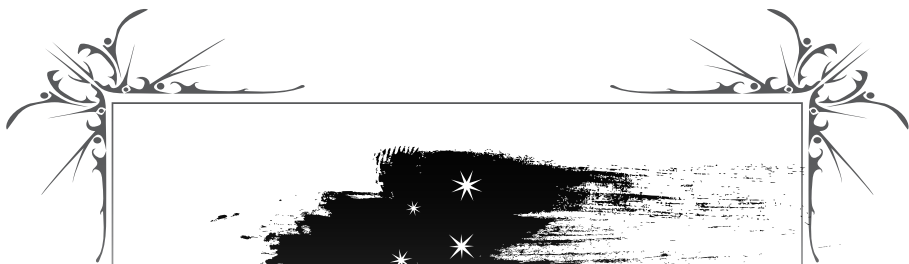
És olyan kibaszottul önelégült voltam, amikor kikényszeríttem belőle azt a harcot az utolsó csatában.

Hát most nem harcolt.

Én meg többé nem mentem a szobájába. Gondoskodtam róla, hogy másnap este vigyenek neki fejfájás elleni teát. Gondoskodtam róla, hogy megkapja, amire szüksége van. De amire most szüksége volt, az biztosan nem én voltam. Lefeküdtem, de nem aludtam. Nessany szavai futottak végig a fejemben, ezúttal cinikus árnyalattal, amely már egyértelműen az enyém volt.

Kinek jó ez?

Nessanyznak kurvára nem. És Orayának sem.

ÖTÖDIK FEJEZET ORAYA

Addig vártam, amíg a nap már magasra nem hágott Sivrinaj felett, csak akkor mozdultam. Az éjszakát azzal töltöttem, hogy imádkoztam, senki ne zavarjon meg, illetve azért, nehogy mégiscsak elzárják előlem az értékes menekülési útvonalat. Szerencsém volt.

Raihn egész éjszaka távol volt, és még nem tért vissza. Ennek nagyon is tudatában voltam, egyrészt mert a menekülésem az ő távollétében múlt, másrészt mert sejtettem, hogy bármelyik pillanatban felbukkanhat.

Ügyetlenül kampót készítettem egy ezüst karika-fülbevalóból, amit a komódbban találtam. A felső zár, egy tolózár, könnyen siklott. De a második... a második gondot okozott. Nagyon kevés helyem akadt a zárok között, a fém pedig merev volt. Többször is megálltam, mielőtt kettétörtem volna a rögtönzött tolvajkulcsomat.

– Bassza meg! – sziszegtem.

Erősebb vagy, mint ez a buta kis kampó, – suttozta Vincent a fülemben.

A tekintetem a törött ezüstről az ujjaimra vándorolt.

Az összes ajtó, ablak és zár természetesen meg volt erősítve mindenféle mágia ellen. De még ha nem is lett volna,

a varázslatomat nagyon távolinak éreztem az elmúlt hetekben. Ahhoz, hogy felidézsem, túl mélyre kellett ásnom, egyenesen belevájni az érzékeny sebekbe, amelyek felnyitására még csak gondolni sem tudtam, és aggódtam, hogy elvéreznék, mielőtt újra be tudnám zárni őket.

De... a Lidércfény talán megolvashatja azt a kis fémrudat, ami a zárat tartotta.

Annyira rettegtem a próbálkozástól. De ha volt esélyem a szabadságra, nem akartam lemondani róla csak azért, mert túlságosan féltem önmagamtól, hogy megpróbáljam.

Amikor először próbáltam előhívni a varázserőmet, nem történt semmi.

Összeszorítottam a fogaimat. Áss mélyebbre! Olyan dolgok kerültek felszínre, amiket az elmúlt hetekben próbáltam eltemetni magamban.

Ennél jobban tanítottalak, suttogta Vincent.

A hangjára gondoltam. Az arcára az aréna homokjában, ahogy véresen és nyersen, és...

A Lidércfény túl forró volt, túl fényes. Elnyelte a kezem. Keményen megragadtam a bánat, a harag, a szomoruság hullámát.

Irányítsd, kis kigyó, utasított Vincent, *Irányítsd!*

Nem tudok koncentrálni, ha épp kioktatasz, gondoltam, aztán szégyenkezve nyeltem egyet, amiért hirtelen elhallgatott a hangja.

Vettem egy mély lélegzetet, majd még egyet, amíg a szívverésem lelassult. A láng kissé elhalványult.

Irányítsd!

Addig faragtam a Lidércfényt, amíg egy kis gömb nem lett belőle, majd belemártottam a törött, csavart ezüstöt. A Lidércfény úgy lebegett a végén, mint láng a gyufán.

Kizárt, hogy ez működjön, de azért átpréseltem az ajtó és a keret közötti résen – fémet fémhez nyomva. A mágiát a kis Lidércfényre koncentráltam...

És megtoltam.

Az ajtó kinyílt. Kizuhantam, és végiggurultam a kerámiapadlón. A szemközti falnál álltam csak meg.

Lenéztem. A padlón ott hevert a részben megolvadt, megégett fémdarab. Becsúsztottam a zsebembe, aztán megfordultam, és a hálószobám ajtajára néztem.

Tárva-nyitva állt. A folyosó üres volt. Kint voltam. Egyelőre.

Istennő, a fenébe is, most segíts!

Gyorsan – csendben – becsuktam az ajtót, és amennyire csak tudtam, ledörzsöltem a zárról a perzselés nyomait. A második zár eltört, de remélhetőleg ezt egyetlen arra járó lélek sem veszi majd észre.

Háború volt. Első kézből láttam, hogy néz ki az ilyesmi ebben a kastélyban. Napfény vagy sem, a legtöbb folyosón mindig akadt valaki, vagy erősen őrizték. A fegyverraktárakat biztosan. És a kijáratokat is nyilván.

De ki tudom cselezni az őrséget.

Elégedetten vigyorogtam. Az arcom kellemetlenül feszült, mintha az izmaim kijöttek volna a gyakorlatból.

Még jó, hogy mindenkinél jobban ismertem ezt a kastélyt.

VINCENT NAGYON ÓVATOS volt. Felújította ezt a kastélyt, hogy átjárókat, alagutakat és kacskaringós folyosókat építsen, amelyek nem vezettek sehová – és tökéletesen tisztában volt azzal a lehetőséggel, hogy egy nap az erődje ellene fordulhat.

Amikor még fiatalabb voltam, megmutatta nekem ezeket a folyosókat, rávett, hogy memorizáljam az ő szárnyához vezető utakat. Még akkor is, amikor csak gyerek voltam, soha nem rejtette el a valódi indokot, miért olyan fontos, hogy ezt tudjam.

– Veszélyes világban élünk, kis kígyó – mondta. – Megtanítalak harcolni, de megtanítalak menekülni is.

Természetesen soha nem mutatta meg az összes átjárót – nem akart *túl* sok szabadságot adni. De a többit is felfedeztem, titokban.

Ma azonban azt az utat követtem, amelyet apám hagyott nekem. Hülyeség lett volna egyenesen a szabadba menekülni. Igen, nappal volt, és ez talán segít nekem – de az őnök mindenhol figyeltek. Tudnom kellett, mibe keveredtem. Szükségem volt egy fegyverre – megtorpanam, amikor eszembe jutott, mit tettem, amikor utoljára tőr volt a kezemben. Az utolsó szív, amit átszúrtam.

Leráztam magamról Raihn halott arcának emlékét, bár Vincent képét is csak nehezen tudtam távol tartani, és továbbmentem a folyosón.

Távoli hangokat hallottam a lépcsőház közelében. Vincent folyosóinak egyik bejárata a közelben volt. Úgy tűnt, még senki sem fedezte fel. Jól el volt rejtve, az ajtó illesztéseit faliszőnyegek takarták. Néha ezek az átjárók zárva voltak, de ma szerencsém volt. Az ajtó könnyedén kinyílt az érintésemre.

Az alagutak keskenyek voltak, örökké égő Lidércfény fáklyák világították meg. A kastély meglévő elrendezése köré épültek, így bonyolultak voltak, nehezen lehetett csak tájékozódni bennük. A belső ajtók közül sok zárva volt, így nem sok választásom maradt, minthogy továbbmenjek, és több lépcsősoron is leereszkedjek. A kijáratok többsége különböző hálószobák rejtett folyosóira vezetett – a legkevésbé sem akartam valamelyik Rishan tábornok szobájában kikötni. Ehelyett több szűk, kanyargós lépcsőn lementem. És még tovább, amíg el nem értem a földszintet – keresztülvágtam rajta.

Gyerekként ritkán engedtek ide jönni, de még mindig emlékeztem, pontosan hol van. Vincent nagy becsben tartotta a magánéletét, mert nagyon kevés jutott belőle neki. Ezért uralkodása végéhez közeledve új pincét ásatott ki a vár legkeletibb tornya alatt – egy földalatti szárnyat, amelyet kifejezetten magának szánt. Két bejárata volt. Az egyik a földszinten – ott ki tudnék szökní. De ami még

fontosabb, Vincent gyakran tartott fegyvereket és készleteket a szobájában. Fel tudok fegyverkezni, mielőtt elindulok.

A szárny bejárata zárva volt – egy feketére festett két-szárnyú tölgyfaajtó állta az utamat, amely ezüst kilincseitől eltekintve beleolvadt az árnyékba. Visszatartottam a lélegzetem, miközben kinyitottam, nagyon lassan, nagyon csendben. Nem tudtam biztosan, hogy a Rishanok nem fedezték-e fel ezt a helyet. Vincent szárnya privát volt, de nem teljesen titkos.

De úgy tűnt, hogy a szerencsém még kitart. Egy lélek sem volt sehol.

Üres folyosó nyújtózott előttem. Ez, ellentétben a sötét, elhagyatott folyosókkal, ahonnan jöttem, tényleg úgy nézett ki, mint ami ehhez a kastélyhoz tartozik. Indigókék járólap. Fekete ajtók. Ezüst kilincsek. Aranyozott keretekbe foglalt Hiaj művészeti alkotások a falakon. Nyolc ajtó volt előttem, négy-négy mindkét oldalon, majd egy lépcsősor, amely ezüstös korlátokkal övezve felfelé futott.

Olyan régóta nem jártam itt. Nem emlékeztem, mi van ezekben a szobákban. Kipróbáltam a két első ajtót, de zárva találtam őket. A harmadikat, a negyediket is. *A pi-csába!* Lehet, hogy mind be vannak zárva, én pedig elpazaroltam a drága szabadságomat, hogy lejöjjek ide...

Az ötödik ajtó kinyílt.

Lefagytam. Elfelejtettem levegőt venni. Nem mozdultam.

A nyitott ajtóban álltam, a kezem még mindig a kilincsen. Ó, Istennő!

Vincent dolgozószobája.

Olyan illata volt, mint neki. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha apám nem halt volna meg. Mintha valahol ebben a szobában lenne, egy könyvvel a kezében, komor ráncsal a két szemöldöke között.

A múlt úgy zúdult rám, mint a szilánkos acél, ugyanolyan élesen és fájdalmasan.

Kis szoba volt, kisebb, mint Vincent többi dolgozószobája. Közepén egy nagy fa íróasztal terpeszkedett, a kandalló melletti sarokban pedig két bársonyfotel. A falakon könyvespolcok sorakoztak, amelyeken fekete és bordó, ezüst és kék gerincű, régi, de jó állapotban lévő könyvek szárai sorakoztak. Az íróasztalt rendetlenség borította – nyitott könyvek, papírok, jegyzetek, és valami, ami úgy nézett ki, mint egy halom törött üveg.

Amikor újra képes voltam megmozdulni, odamentem az íróasztalhoz.

Sokkal rendetlenebb volt, mint ahogy Vincent általában hagyta a dolgokat.

Aztán meg... a végén, ő...

Nos. Nem gondoltam arra, hogy milyen volt az elmúlt hónapokban.

Tekintetem egy borospohárra tévedt, amely a jegyzetek között állt, alján megszáradt vörös színű üledékkel. Ha közelebről megnéztem, apró foltokat láttam a szár közelében – ujjlenyomatokat. Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem, aztán elhúzódtam, nem akartam tönkretenni azt, ami megmaradt Vincentből.

Még Ilana elvesztése sem készített fel erre. A kibaszott megszállottság pusztá mértéke, amit a gyász kényszerít rád. Minden erőmre szükségem volt, hogy rávegyem magam, ne csak rá gondoljak – annyira kimerített.

De most, hogy itt voltam, körülvéve azzal, ami egykor ő volt, nem akartam többé sehová menni. Össze akartam gömbölyödni a székében. Be akartam gubózni a kabátjába, amelyet hanyagul az egyik fotel támlájára dobott. Be akartam csomagolni a borospoharát selyembe, hogy örökre megőrizsem az ujjlenyomatát.

Átnéztem az asztalon lévő papírokat. Keményen dolgozott. Leltárok. Térképek. Jelentések a Holdpalota elleni támadásról. Átlapoztam a levélkötegeket, és remegő kézzel megálltam egy darab pergamennél.

Eligazítás, ez állt a tetején. Salinae.

Nagyon egyszerű szavakkal íródott. Az erőforrások és az eredmények egyszerű elszámolását tartalmazta.

Salinae városát és környékét felszámoltuk.

Egy mondat, és ismét Salinae halott maradványai között álltam. A por. A mérgező köd. Az a kibaszott *szag*.

Ahogy Raihn hangja megingott, amikor megfogta az utcatáblát. *Ez Salinae.*

És most itt volt apám asztalán ez a rövid, egyoldalas jelentés, amely olyan szárazon vázolta fel, hogyan pusztította el a hazámat. Megölte a családomból, aki még megmaradt.

Hazudott róla.

Nem akartad elmondani – vágtam az arcába.

Nem vagy olyan, mint ők – vicsorgott rám.

A pergamen megremegett a kezemben. Gyorsan letettem, és a halom alá rejtettem.

Közben halvány ezüst csillogásra lettem figyelmes. Félretoltam egy nyitott kötetet. Alatta apró, durván megmunkált tör hevvert.

Összeszorult a torkom.

Nem sokkal azután készítettem, hogy Vincent a gondjaiba vett. Ez volt az első alkalom, hogy elég kiegyensúlyozottnak éreztem magam ahhoz, hogy kérjek egy feladatot, és elég biztonságosnak ítélttem a körülményeket ahhoz, hogy meg is valósítsam. Tetszett, hogy dolgokról nyeshettek le darabokat, most már nem is emlékszem, miért. De arra emlékszem, hogyan készítettem el ezt a kis tört, és hogy mennyire ideges voltam, amikor megmutattam Vincentnek. Visszatartottam a lélegzetem, miközben sztoikus arccal vizsgálgatta.

– Megjárja – mondta egy hosszú pillanat után, és a zsebébe dugta. Mindössze ennyi történt. Az első volt a számtalan alkalom közül, amikor azon kaptam magam, hogy Vincent jóváhagyásáért küzdök, és kétségbeesetten azon tűnődöm, vajon megkaptam-e.

És most itt volt, több ezer halálos ítélet mellett.

Vincentnek két verziója létezett, amit életemben soha nem tudtam összeegyeztetni, és most, a halálában még távolabb voltam a megértésétől.

Vincent, a király, aki a hatalom nevében megölte az egész családomat, aki lemészárolt egy egész népet, aki közel húsz éven át hazudott nekem a származásomról, hogy megvédje a koronáját.

És Vincent, az apa, aki akkora becsben tartotta ezt a kis összetákolt csecsebecsét, amit neki készítettem, hogy ott őrizgette a legértékesebb dolgai között. Aki utolsó leheletével azt mondta, hogy szeret.

Milyen kényelmes lenne, ha találnék egy levelet az egyik fiókjában. *Kis kityóm. Ha ezt olvasod, akkor már meghaltam. Igazágtalan lenne, ha válaszok nélkül hagynálak...*

De Vincent nem az a fajta személy volt, aki leírta volna a titkait. Talán bemagyaráztam magamnak, hogy ellátmányért jöttem ide, de igazából válaszokat kerestem.

Kibaszott vágyálom.

Mert ennek a szobának sem volt több értelme, mint a gazdája természetének. Nem találtam itt semmit, csak össze-vissza darabokat, amelyek ugyanannyira különbözőek voltak a halálban, mint az életben.

Égett a szemem. Fájt a mellkasom. Zokogás tört fel belőlem, méghozzá olyan erővel, hogy kezemet a számra kellett szorítanom, hogy elfojtsam.

Nem szoktam sírni. Most azonban úgy tűnt, hogy minél inkább próbálok visszafojtani, annál gonoszabbul a felszínre akar törni.

Csúnya nyögéssel sikerült mégis lenyelnem, hálás voltam, hogy senki sem hallotta.

Oraya, erre most kurvára nincs idő, figyelmeztettem magamat. *Nem ezért vagy itt.*

Az íróasztal közepére néztem – a törött üveghalomra. Elég különösnek tűnt. A tükörszerű szilánkok szépen egymásra voltak rakva, mintha valaki szándékosan összeillesztette volna őket. A fém a teliholdra emlékeztetett az, ezüstösen fényes és csillogó, kalapált bemélyedésekkel,

amelyek megremegtek a hideg fényben. Elegáns ívek díszítették sima szélét, amelyek a közepéig vezettek, mielőtt a csipkézett perem megszakította volna őket. Hunyorítottam, és egy halvány árnyalatot láttam azokon a faragott vonalakon – vörös-fekete színt. Vér...?

Miért tartaná itt Vincent ezt a törött csecsebecsét? A dolgozószobája kellős közepén?

Megérintettem a felső szilánk szélét – és felsóhajtottam.

A széle borotvaéles volt. Megvágta az ujjbegyemet, a perem pedig vörös lett – de épp, hogy csak észrevettem a vágást és a fájdalmat.

Mivel a szilánkok elkezdtek *mozogni*.

Egy szempillantás alatt szétterültek, egymáshoz simulnak, és sekély, tükrös tálá álltak össze, amelyben a vércseppeim lefelé folytak, és a tál közepén megállapodtak.

És bármennyire is sokkoló volt ez, ami igazán megdöbentett, az a hirtelen, elsöprő, zavarba ejtő érzés volt, hogy *Vincent* – Vincent ugyanebben a szobában volt, ott áll, ahol én állok, és a vére ugyanabba a tálba folyt. Hirtelen feszíteni kezdett a torkom – emlékfoszlányok bukkantak fel bennem városokról, tábornokokról, Sivrinajról, Salinaeről a városfalakon végig karóba húzott tollas szárnyak szárazairól. Harag és megszállottság és elszántság, de mindezek alatt hatalmas *félelem*.

Zihálva rántottam el a kezem. Hányingerem volt, szédültem.

– Vincent?

Először azt hittem, csak képzelem a hangot.

– Vincent? Felség? Én... hogy lehet...

A hang halvány és torz volt, mintha valahonnan nagyon-nagyon messziről jönne, erős szelek szárnyán.

De még így is felismertem.

– *Jasmine?* – suttogtam.

Megint belenéztem a tálba. A vérem összegyűlt benne, és jobban szétterült, mint ahogy egy ilyen kis mennyiségű folyadéktól elvárható lett volna: teljesen bevonta az ezüstöt.

Közelebb hajoltam. A Lidércfény pislákoló fénye miatt nehéz volt kivenni, de valami mozgott ott...?

– *Oraya?*

A zavarban lévő hang tulajdonosa határozottan Jasmine volt. Alig hallottam.

Most az íróasztal fölé hajoltam, és megtámaszkodtam az alkaromon.. A tudatom sokfelé húzott – Jasmine halvány jelenlétére összpontosítottam, valahol sok mérföldnyire innen, és Vincent jelenlétére a múltban.

Ez egyfajta kommunikációs eszköz volt. Egy varázslat, a...

Hangok.

Most nem Jasmine hangja. Nem, a hangok most a folyosóról jöttek. Az egyik Raihné volt.

Bassza meg!

Elrántottam a kezemet, mire az ezüst számtalan szilánkká omlott össze, majd ismét takaros kupacba rendeződött. Összerezentem a fémes hangtól.

Összesöpörtem a kupacot, és a zsebembe gyömöszöltem, közben a szemem végig az ajtóra szegeztem.

A két hang egyre közelebb került. Néhány másodperccel később rájöttem, hogy a másik Cairisé.

– Sokáig tart, hogy megtalálja – mondta.

Lépések. Le a másik lépcsőn. A menekülési útvonalam.

– Az őrség végignézte már ezt? – kérdezte Raihn.

– Még nem.

– Sok mindent megváltoztatott.

A hangjában volt valami furcsa, ami számomra nyilvánvalónak tűnt, de Cairis nem vett tudomást róla.

– Amint végeztek az emeleten, itt folytatják a kutatást – mondta.

– Találtak valami hasznosat?

– Semmi újat. Már tudjuk, kit kell megölnünk. A legnehezebb az, hogy eljussunk hozzájuk. De Misradától való megszabadulás segít ebben. Septimus magabiztosnak tűnik.

– Nos, amíg *Septimus* magabiztos – Raihn hangja csöpögött a szarkazmustól –, ez legalább néhányat el fog távolítani az utunkból.

A lépések egyre hangosabbak lettek. Visszahúzódtam, és az ajtó alatti fénysugarat figyeltem – ahogy az árnyékok átfutottak rajta.

Visszafojtottam a lélegzetem. A falnak dőltem, próbáltam annyi helyet hagyni köztem és köztük, amennyit csak tudtam.

De továbbmentek.

– Ez a hely eléggé távol esik mindentől – mondta Cairis.

– Talán a legjobb cuccait itt tárolta, nem?

Nem sokáig tartott a megkönnyebbülésem.

Az egyikük megtorpant. Raihn.

– Mi az? – kérdezte Cairis újra.

– Semmi. Csak kíváncsiság.

Raihn jó színész volt. Mindig jól adta elő a hazugságait.

– Menj előre! – mondta Cairisnek. – Először itt szeretnék körülnézni.

Bassza meg. *Bassza meg!*

– Akarod, hogy hívjak valakit, aki segít?

– Őszintén szólva a fél karomat odaadnám, ha egy kicsit egyedül lehetnék. Most az egyszer szeretném hallani a saját gondolataimat.

Cairis kuncogott, én pedig eszeveszetten körbefordultam. Az egyetlen rejtekhely az asztal alatt volt. Komikusan szörnyű választás. De még mindig jobb, mint a semmi.

Ahogy bebújtam az íróasztal alá, egy utolsó pillantást vettem apám munkájára – a papírokra és ábrákra, amelyek pontosan megmutatták, mennyire szerette a királyságát, és hogy mennyi vért és verejtéket ölt a birodalma építésébe és védelmébe.

Az ő birodalma. *Az én birodalmam.*

Én meg egy kibaszott asztal alatt bujkálok.

Hirtelen gyötrelmes szégyenhullám tört rám, miközben az asztal alatt görnyedtem.

A léptek egyik fele elhalkult, a másik közeledett.

Ahogy az ajtó kinyílt, egy ismerős hang azt mondta:
– Tényleg azt hitted, hogy nem fogom megérezni az il-
latodat, hercegnő?